

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

fremmer fred og forståelse i verden. Jeg mener, at vi på alle områder skal vise tillid til det demokratiske Tyskland; men netop for at styrke dette demokratiske Tyskland tror jeg, at vi skal gøre, hvad vi formår for at forhindre, at tysk militær får en dominerende indflydelse i tysk politik fremefter.

Jeg har endnu en bemærkning til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Det ærede medlem spørger, hvorfor vi aldrig fordømmer oprustningen i Østtyskland. Herpå vil jeg svare, at det anser jeg for formålsløst. Jeg har ved alle lejligheder givet udtryk for den ulykke, jeg mener det er, at Østtyskland er oprustet, og jeg har ved mange lejligheder givet udtryk for den ulykke, det er, at østmagterne i det hele taget efter krigen, da vestmagterne af-rustedede og begyndte at sende deres tropper hjem, bevarede deres militær, hvilket derefter førte til den samling af militær i vest, som vi nu må betragte som en kendsgerning. Jeg har gang på gang givet udtryk for, at jeg anser dette for en ulykkelig udvikling; men indflydelse på, hvad der sker i Østtyskland eller østmagterne i det hele taget, har Danmark jo ikke. Vi har meldt os som deltagere i et samarbejde indenfor den vestlige verden, og det må være overfor denne vestlige verden, vi kan gøre synspunkter gældende. Når der foretages handlinger fra de demokratiske stater, vi samarbejder med, angående forhold, som vedrører os, og som vedrører vort forhold til øst, så må det være vor ret at gøre vore synspunkter gældende. Den samme indflydelse har vi ikke, når spørgsmålet er om magtforholdeneovre på den anden side jerntæppet.

Så har jeg kun til det ærede medlem hr. Viggo Starcke at sige, at med den — jeg kan godt sige — uanstændige måde, det ærede medlem omtaler og behandler det radikale venstre på ved mange lejligheder, hvor det ærede medlem tillægger os lave motiver og usagligt grundlag for vor standpunkttagen, kan jeg ikke finde, der er nogen anledning til overhovedet at diskutere problemerne med det ærede medlem på det plan, som det ærede medlem har lagt diskussionen overfor mit parti. Når det ærede medlem spørger, om jeg er tilhænger af,

at det udvalg, der formentlig bliver nedsat, og som jeg gerne vil foreslå bliver nedsat om disse forhold, skal have 17 medlemmer eller et andet medlemstal, kan jeg henvise det ærede medlem til at tale med andre partier her i salen om dette spørgsmål.

Aksel Larsen: Man kan have sine tvivl om nytten af denne forhandling, og man kan i hvert fald have sine tvivl om den alvor, hvormed man fra forskellig side er gået ind i denne forhandling. Meget tyder på, at man fra visse sider kun tænker på at forsøge at stå sig bedst muligt i debatten og ikke tager saglig stilling til det, der er fremført. Når jeg siger dette, så siger jeg det naturligvis bl. a. med adresse til den højtærede stats- og udenrigsminister, som begyndte sin tale her i dag med at give regeringen og de tre atlantiske partier attest for, at fra deres side er der skam ikke sket nogen ensidig orientering af befolkningen i dette spørgsmål, og desuden har der jo i lange tider været en løbende debat, så befolkningen er blevet særdeles vel orienteret, men — tilføjede han — den kampagne, der har været ført mod Parisaftalerne, er rystende ensidig og næsten afskyelig følelsesbetonet.

Jeg synes, det er stærkt, at man fra regeringschefens side kan give sig selv og sit parti og sine koalitions partnere en sådan attest og kan karakterisere de forløbne måneders diskussion på den måde, når kendsgerningen er den, at de tre atlantiske partier, hvortil regeringspartiet hører, omtrent har presse- og radiomonopol i dette land og har benyttet det til så længe som muligt at tie stille om denne sag og derpå så ensidigt og, jeg er nødt til at sige, så uvederhæftigt og så urigtigt som muligt forsøger at informere befolkningen. Når dette er tilfældet, er det stærkt, at regeringschefen kan indlede sin tale her med sådanne påstande.

Tænk blot på den offentlige diskussion om folkeafstemning, der kom i gang — og først kom i gang, da den lille firesidede tryksag blev sendt ud til alle husstande i landet. Så oplevede vi, at den ene avis efter den anden, socialdemokratiske og konservative navnlig, kom med artikler og opråb til befolkningen, hvor man i direkte strid med sandheden fortalte, at i henhold til grund-